

Cuvântul care zidește

www.parohiaserbanvoda.ro

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA A 8-A DUPĂ RUSALII
(Înmulțirea pâinilor)

†) SF. CUV. IOANICHIE CEL NOU
DE LA MUSCEL;
SF. SFÎNȚIT MC. ERMOLAE;
SF. MC. PARASCHEVI
DIN ROMA

„Hristos a frânt pâinea
cu mâinile Sale. De ce?
De ce nu le-a spus ucenicilor
să facă ei lucrul acesta?
Ca să arate că oamenii
sunt oaspeții Săi, ca să se vadă
dragostea Lui cea mai mare
pentru dânșii, ca să ne învețe
și pe noi a da cu dragoste,
asemenea Lui,
darurile și milosteniile
noastre.” (Sfântul Nicolae
Velimirovici - Predici)

**„N-AU TREBUINȚĂ
SĂ SE DUCĂ;
DAȚI-LE VOI SĂ MĂNÂNCE.”
(MATEI 14, 16)**

Dreptmăritori creștini,

Evangelia din Duminica a 8-a după Rusalii este o învățătură și, totodată, o pildă de milă nesfârșită și foarte concretă față de popor, față de oamenii simpli care veniseră după El să-L asculte, să-L roage, să-I ceară ajutorul. Spune evanghelistul: „Ieșind, a văzut mulțime mare și Is-a făcut milă de ei și a vindecat pe bolnavii lor.” (Matei 14, 14). Iată ce fel de milă avea (și are) Hristos: una care mergea până la capăt.

Mila umană este limitată. Putem consola pe celălalt fiind amabili, spunând cuvinte frumoase; putem, dacă suntem mai generoși din fire sau din experiență, să fim empatici, înțelegători. Dar nu avem capacitatea, nu avem inima îndeajuns de largă încât să ne deschidem până la capăt celui alt și să ne dedicăm lui total, să ne jertfim pentru el. Iată, de fapt, minunea adevărată pe care înmulțirea pâinilor o face doar evidentă, explicită: minunea cea mai mare este că avem un Dumnezeu

Care stă după fiecare dintre noi, indiferent de cât de mulți suntem, stă să ne asculte păsurile, să ne ierte păcatele, să ne vindece, să ne sfințească și, într-un final, să ni Se dăruiască și euharistic, în Sfânta Liturghie.

Așa a făcut Hristos cu această mulțime mare. „I s-a făcut milă de ei” și a stat toată ziua în acea mulțime, primind oameni fără o clipă de răgaz, dăruind vindecare și binecuvântare. Atâta popor, câteva mii de persoane, și pe toți i-a primit. Asemenea Dumnezeu avem. Un Dumnezeu, cum am spune astăzi, „implicit” la modul cel mai concret și maximal posibil, aflându-se în mijlocul oamenilor cu durerile și nevoile lor.

Dar, atenție: asemenea chemare ni se adresează și nouă. Pentru că, în continuare, trecând ziua, se pune problema: ce vor face toate acele mulțimi, ce vor mânca? Iar răspunsul Mântuitorului îi responsabilizează pe Apostolii Săi: „Dați-le voi să mănânce!”. Știa, desigur, că nu pot hrăni apostolii pe toți acei oameni. Le încearcă credința, dar le transmite că ceea ce a făcut

El cu oamenii trebuie să facă și ei, după ce vor fi îmbrăcați cu puterea Duhului Sfânt la Cincizecime.

„Dați-le voi să mănânce!” înseamnă, astfel, să aveți aceeași milă pe care o am și Eu față de acești sărmani; să fiți în mijlocul durerilor și al nevoilor lor așa cum am fost Eu; să vă dedicați lor așa cum am făcut-o și Eu. Să nu-i trimiteți de la voi, ridicând neputincioși din umeri, spunându-le că „nu puteți”, că „nu aveți”. Primiți-i și țineți-i la voi pe toți care vă caută spre ajutor, pe toți care vin la voi împinși de vreo nevoie, de vreo durere. Chiar dacă nu aveți nimic, mă aveți pe Mine, Care vă voi înmulți puținul imbold de milă pe care-l aveți, astfel încât să-i puteți hrăni duhovnicește și trupește pe toți, așa cum am făcut Eu.

Mulțimile reținuseră din tot ce făcuse Mântuitorul pentru ele că Acesta le dăduse pâine „pe gratis”, cum am spune astăzi, fără să înțeleagă sau fără să primească sensul duhovnicesc, adânc, fără să aibă ochi pentru a vedea adevărata minune: aceea că Dumnezeu se

pogorâse printre ei să Se împartă lor, tuturor, în Taina Euharistiei, fără a trece pe niciunul cu vederea.

Astfel că mulțimile saturate de pâine Îl căutau pe Mântuitorul, e adevărat, însă nu pentru a-I cere Acestuia să le arate Împărăția cerurilor, ci să-L facă rege, adică să-L pună căpetenie, conducător, pentru a fonda un regat pământesc unde durerile și nevoile oamenilor sunt ca și abolite. Or, Mântuitorul nu a venit să fondeze un astfel

de regat, căci El însuși spune: „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta.”

„Lucrați nu pentru mâncarea cea pieritoare, ci pentru mâncarea ce rămâne spre viața veșnică și pe care o va da Fiul Omului.” - de aceea ne îndeamnă Mântuitorul să nu căutăm și să nu cântărim lucrurile după ceea ce ne satisface năzuințele noastre lumești. Avem tendința de a judeca ce e rău și ce e bine în funcție de ceea ce împlinește nevoile

noastre lumești, dar nu acestea sunt adevăratul nostru bine și adevăratul nostru rău, ci totul se judecă în funcție de scopul vieții: mântuirea întru Hristos.

Să lucrăm, așadar, pentru mâncarea ce rămâne spre viața veșnică, adică să ne lucrăm mântuirea, să-L căutăm din toată inima și din tot cugetul pe Hristos, primind iertare și tămăduire în Tainele Spovedaniei și Euharistiei. Amin! ●

Pr. Ioan Emil Gheorghe

CUVIOSUL IOANICHIE CEL NOU DE LA MUSCEL

Acest Cuvios bineplăcut lui Dumnezeu s-a născut din părinți evlavioși, trăitori în ținutul Muscelului. Din fragedă tinerețe, ascultând chemarea lui Hristos, s-a despărțit de toate plăcerile și ispitele lumii și s-a retras în Mănăstirea Cetățuia, Negru-Vodă, de pe valea Dâmboviței.

Acunoscut mulți sihaștri care locuiau în vremea aceea în jurul mănăstirii. Datorită numărului mare de pustnici, ținutul muscelan a fost numit, mai târziu, Valea Chiliilor. Minunatul Ioanichie, după ce a deprins modul de viață al călugărilor iscusiți, luând binecuvântare, s-a retras într-una din peșterile Muntelui Negru-Vodă, unde s-a nevoit aproape 50 de ani.

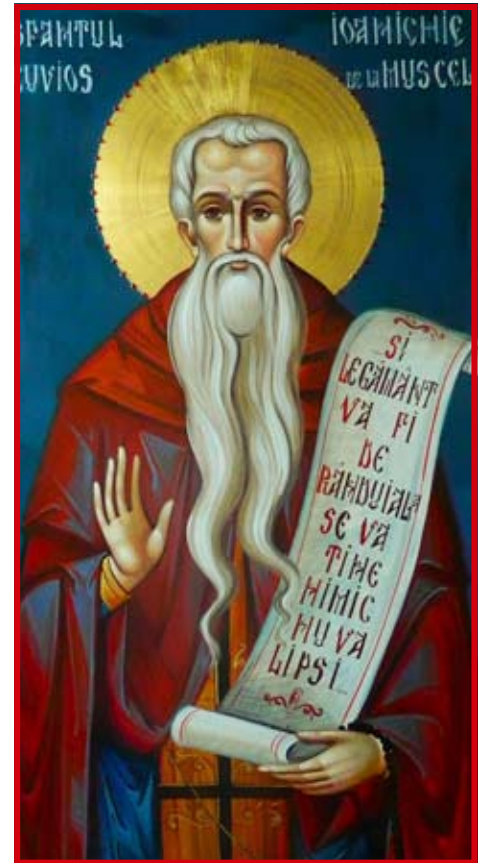
Suferințele sale, lucrarea sa isihastă, lipsurile sau stările de har pe care le a trăit cuviosul numai Dumnezeu le știe. O dată pe săptămână un ucenic al cuviosului venea să-i aducă pâine și apă. Starețul mănăstirii, duminica, după Sfânta Liturghie, îi aducea Sfintele Taine. Cunoscându-și dinainte sfârșitul, părintele Ioanichie și-a săpat singur mormântul în peștera sa, încrustându-și în dreptul capului anul trecerii la cele veșnice - 1638. Așezându-se în mormânt, în ziua de 26 iulie, a adormit întru Domnul. Firea necuvântătoare i-a slujit, căci un păianjen i-a țesut deasupra trupului o pânză, ca un epitaf. Așa, osemintele Sfântului au rămas până în anul 1944.

În Postul Mare al anului 1944, Starețul Pimen al Măn. Cetățuia hotărăște să petreacă cele 40 de zile ale Postului într-una din peșterile Muntelui Cetățuia, asemenea marilor nevoitori de odinioară. Așa află peștera în care erau moaștele Sf. Schimonah Ioanichie, neatinse de stricăciune, plăcute la vedere și frumos mirositoare. Iar pe perete găsește scris numele și anul adormirii sale: „Ioanichie Schimonah 1638.” Moaștele sunt mutate în biserica mănăstirii, fiind de altfel singurele moaște întregi ale unui sfânt cuvios român din secolul al XVII-lea păstrate până în zilele noastre.

În timpul regimului comunist moaștele sfântului au fost îngropate în cimitirul mănăstirii. În anul 1997, la mutarea cimitirului într-o latură a curții, actuala obște monahală a găsit osemintele în aceeași stare plăcut mirositoare. Sfintele moaște au fost spălate și unse cu mir, după care au fost reînhumate într-o raclă, așteptându-se în continuare hotărârea Sfântului Sinod.

Construindu-se pridvorul cel nou al bisericii și primindu-se binecuvântarea de a-l picta pe cuvios pe peretele exterior, nu-i știau chipul sfântului. Dar într-o noapte unul dintre frați l-a visat pe Sfântul Ioanichie și, astfel, sfântul a fost zugrăvit în frescă după arătarea minunată din visul monahului.

Până la canonizarea Sf. Ioanichie, sfintele sale moaște s-au aflat păstrate, cu evlavie, într-o sfântă raclă din biserica de la Măn. Cetățuia. Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a hotărât canonizarea sa în anul 2009, cu

zi de prăznuire 26 iulie.

Acest sfânt a devenit pentru credincioși tămăduitor de boli, făcător de minuni, ocrotitor al familiilor și mijlocitor al celor care nu pot avea prunci. ●

Postul Adormirii Maicii Domnului

Postul Adormirii Maicii Domnului este rânduit de Biserică spre aducerea aminte de virtuțile alese ale Sfintei Fecioare și de postul cu care ea însăși, după tradiție, s-a pregătit pentru trecerea la cele veșnice. Este unul dintre cele mai importante posturi din an, mai scurt decât Postul Paștelui sau al Crăciunului. Începe de regulă la 1 august, anul acesta la 31 iulie, fiind vineri, și ține două săptămâni, până la 15 august. Este cunoscut la noi mai ales sub denumirea de Postul Sfintei Marii sau Sântămăriei și ne pregătește pentru cele două praznice importante care au loc în luna august: Schimbarea la Față, pe 6 august, și Adormirea Maicii Domnului, pe 15 august.

Postul Adormirii Maicii Domnului, un timp sfânt al pregătirii duhovnicești de curățire a sufletului prin pocăință, prin abținerea de la alimente de origine animală, prin rugăciuni mai intense, în special adresate Maicii Domnului (Acatistul și Paraclisele Maicii Domnului), dar și prin practicarea virtuților, cu precădere a milosteniei.

În acest post, în fiecare luni, miercuri și vineri până la orele 15 se recomandă ajunarea, iar mai apoi se consumă doar mâncare uscată. În zilele de marți și joi se mănâncă legume fierte fără ulei. Sâmbăta și duminica este dezlegare la ulei și vin, iar pentru bucuria praznicului, în ziua Schimbării la Față facem dezlegare la pește. ●

SFÂNTA IRINA DIN HRISOVALANT, CEA CARE A PRIMIT MERE DIN RAI

O sfântă puțin cunoscută în România, Sfânta Irina din Hrisovalant este cinstită în mod deosebit în trei mănăstiri din Grecia: Mănăstirea Sf. Efrem Sirul din Muntele Olimp, Mănăstirea Sf. Irina din Hrisovalant aflată în Lykovrisi și Mănăstirea Sf. Irina din Hrisovalant situată în Karellas, Koropi, ultimele două în apropierea Atenei, regiunea Atica.

La ultima dintre ele am poposit la mijlocul lunii mai 2026, într-un pelerinaj în Grecia, în care a mers și un grup de enoriași de la parohia Șerban Vodă. În prag de seară ne-am oprit în acest loc binecuvântat de Dumnezeu și înfloritor prin munca neobosită a maicilor de aici. Trei maici românce, dintre care una provenită chiar de la noi, de la biserică, sora Elena, ne-au întâmpinat cu multă dragoste și grijă, ne-au servit cu apă, sucuri, prăjituri și înghețată și ne-au povestit cu evlavie de sfânta lor ocrotitoare, Irina din Hrisovalant. Un moment deosebit de emoționant pentru toți cei care am fost acolo, căci sfințenia, dorul de Dumnezeu și dragostea de țară ne descopereau trăirea frumoasă a maicilor românce de aici. Un loc plin de har, care adună din ce în ce mai mulți greci nu numai la slujbe, dar și să ajute mănăstirea cu ce pot ei. Curtea mănăstirii era plină de pomi, flori și miresme atât de încântătoare. Iar noi am simțit aici atât mângâierea Sfintei Irina, cât și a Sfântului Ioan Iacob de la Neamț, Românul, cum i se spune aici, la ale cărui moaște ne-am închinat.

Mănăstirea a fost fondată în anul 1940 de stareța Matriona, împreună cu alte două călugărițe, toate trei provenind de la Mănăstirea Sfântul Ștefan din Chios.

Prin sora Elena, care vine anual în țară, încă de acum trei ani am aflat de Sfânta Irina din Hrisovalant, iar în paginile „Cuvântului care zidește” v-am împărtășit viața și minunile ei.

Sfânta Irina din Hrisovalant, cinstită la 28 iulie (Sinaxar și calendarul ortodox grec), s-a născut în secolul al IX-lea în ținutul Capadociei (Turcia de astăzi), într-o familie aristocrată, sora sa căsătorindu-se cu Bardas, fratele împărătesei Teodora a II-a. După moartea împăratului Teofil, împărăteasa Teodora a restabilit ortodoxia și a îndepărtat iconoclasmul impus de fostul conducător al imperiului. La împlinirea vârstei de 20 de ani a fiului său Mihail, împărăteasa Teodora a ordonat să i se găsească acestuia o soție demnă de un viitor împărat. Tânăra Irina a fost una dintre cele alese de mesagerii curții regale, ea acceptând cererea în căsătorie. Astfel, trimișii regali, împreună cu o parte a familiei sfintei au pornit spre Constantinopol pentru nunta cea mare.

În drumul ei, sfânta trece pe la Muntele Olimp, unde-l vizitează pe pustnicul Ioanichie cel Mare (prăznuit la 4 noiembrie), pe care îl prețuia, pentru a primi de la acesta binecuvântările lui. Pustnicul a văzut dinainte că Irina va veni la el, așa că o aștepta. A întâmpinat-o astfel: „Bine ai venit, Irina,

slujitoarea Domnului. Mergi la Curtea Imperială cu bucurie pentru că obștea din Hrisovalant are nevoie de tine.”

Uimită de aceste cuvinte, Irina ajunge la Constantinopol, unde află că tânărul Mihail se căsătorise deja cu altcineva. Atunci a înțeles că drumul ei în viață era altul, refuzând alte propuneri de căsătorie cu oameni de rang înalt din Bizanț și stabilindu-se la Mănăstirea Hrisovalant.

Intrarea în monahism a Sfintei Irina

Ajunsa aici, Irina decide să-și elibereze slugile și să-și doneze averea săracilor, intrând în comunitatea monahală cu o singură haină, și aceea, din pânză de sac. S-a făcut în cel mai scurt timp iubită de celelalte maici, supunându-se regulilor mănăstirii și conformându-se fără să dea înapoi nici în fața celor mai dificile sau umilitoare sarcini. Își petrecea timpul în chilia ei citind Viețile Sfinților, învățând de la Sfântul Arsenie cel Mare rugăciunea lungă de toată noaptea. În nevoințele și rugăciunile sale își face dușman neînduplecat pe diavol. Rugăciunea neîncetată împreună cu semnul Sfintei Cruci erau armele de nebiruit în fața dușmanului nevăzut. Așa, cu multe rugăciuni și lacrimi, în cele din urmă Sfânta Irina și-a recăpătat liniștea și harul.

Sfânta Irina este aleasă stareță a Mănăstirii Hrisovalant

Ajungând la o vârstă înaintată, maica stareță a mănăstirii și-a simțit sfârșitul aproape. Și chemându-le pe măicuțe în chilia sa - Sfânta Irina nefiind prezentă - le vestește că o stareță mai înțeleaptă decât ea, Irina, le va călăuzi după moartea sa. După plecarea stareței la ceruri, măicuțele cer părerea și aprobarea Patriarhului Metodie pentru numirea unei noi maici starețe. Patriarhul, păstor cu darul înaintevererii, le cercetează vrerea și-i dă binecuvântarea Sfintei Irina pentru a fi stareță.

Găsindu-se în fața unor noi provocări, Sfânta Irina din Hrisovalant cere ajutorul lui Dumnezeu pentru a putea face față tuturor ispitelor pe care le va întâmpina. Primește, pentru nevoințele sale, darul înaintevererii pentru a putea ajuta pe maicile mănăstirii în lupta cu încercările duhovnicești dar și pe credincioșii care căutau aici liniștea sufletească. Cercetată de mulți credincioși pentru sfat, smerenia sa devine din ce în ce mai profundă, mulțumind Domnului pentru toate.

Minuni din timpul vieții

În ajunul marilor sărbători, Sfânta Irina ieșea în curtea mănăstirii și

priveghea sub cerul înstelat. Într-una dintre aceste nopți, o călugăriță a surprins-o pe stareță plutind deasupra pământului, complet cuprinsă de rugăciune. Și nu numai atât, a rămas uimită observând că cei doi chiparoși din curtea mănăstirii erau plecați la pământ ca și când i-ar fi adus un omagiu Sfintei Irina. Când a terminat rugăciunea, sfânta a binecuvântat copacii, iar aceștia s-au întors în poziție verticală.

Călugărița a ieșit în curte și în nopțile următoare ca să se încredințeze că ceea ce a văzut nu este o nălucire. A legat câte o batistă de vârfurile celor doi copaci. În ziua următoare, toate maicile au văzut batistele legate în vârfurile copacilor. Le-a dezlegat nedumerirea monahia care o urmărise noapte de noapte pe stareța Irina, mărturisind toate câte a văzut. Când Sfânta Irina a aflat că maica a asistat la minune și le-a povestit celorlalte surori din obște, s-a întristat foarte. Le-a chemat pe maici și le-a rugat să nu spună nimănui nimic despre aceasta până după moartea ei.

Merele din Rai

Sfânta Irina avea o mare evlavie la Sfântul Vasile cel Mare, originar și el din Capadocia. Într-un an, în ajunul prăznuirii lui, Sfânta Irina a auzit o voce care i-a spus să-l primească pe marinarul care-i va bate la ușă în ziua următoare, să se bucure și să mănânce fructele pe care i le va aduce acesta. În timpul Utreniei, un marinar a venit la ușă și a rămas în biserică până după Sfânta Liturghie. El i-a spus sfintei că a venit de pe insula Patmos, cu o corabie. Când nava a ridicat ancora, el a observat un bătrân pe pontonul de pornire, strigând la ei să se oprească. În ciuda faptului că bătea un vânt bun, nava s-a oprit brusc. Apoi, bătrânul a mers pe apă și a urcat în corabie. El a dat marinarului trei mere pentru Patriarhul Constantinopolului,

„de la iubitul său Ioan Teologul”, după care i-a dăruit alte trei mere pentru stareța Irina de la Mănăstirea Hrisovalant. Totodată, marinarul i-a transmis că „acest dar vine de la Ioan din Rai”. Cele trei mere erau minunate.

Sfânta Irina a postit timp de o săptămână, mulțumind lui Dumnezeu pentru acest dar minunat. Când a început Postul Mare, ea a mâncat bucăți mici dintr-un măr în fiecare zi, fără să mai bea sau să mănânce altceva. În toată mănăstirea s-a răspândit o mireasmă nespusă. În Sfânta și Marea Joi, stareța Irina a rugat maicile să se împărtășească cu Trupul și Sângele Domnului, după care le-a dat bucățele din al doilea măr. Călugărițele au observat că mărul avea o dulceață neobișnuită și au simțit că și sufletele lor au fost hrănite.

Știind mai dinainte că va muri după ziua Sfântului Pantelimon, sfânta s-a pregătit prin post cu o săptămână înainte. Ea a mâncat bucăți mici din cel de-al treilea măr și puțină apă. În această perioadă, mănăstirea a fost cuprinsă de un parfum nemaiîntâlnit și toate neînțelegerile au dispărut.

Pe 28 iulie, Sfânta Irina a adormit în Domnul. Avea peste 100 ani când a murit, dar fața ei era tânără și frumoasă. La înmormântarea ei a venit mulțime mare de oameni, care au devenit părtași la multe minuni.

Azi sunt mai multe biserici și

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 26 IULIE - 2 AUGUST 2026

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 26.07	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 8-a după Rusalii (Înmulțirea pâinilor) Utrenia, Sfânta Liturghie
Luni 27.07	08 ⁰⁰ -09 ³⁰	† Sf. Mare Mc și Tămăduitor Pantelimon - Sfânta Liturghie
Miercuri 29.07	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie
	16 ³⁰ -18 ⁰⁰	Sfântul Maslu
Vineri 31.07	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie
	17 ⁰⁰ -19 ³⁰	Vecernie, Litie, Acatist, Molitfele Sf. Vasile cel Mare, ale Sf. Ioan Gură de Aur și ale Sf. Ciprian
	de la 22 ³⁰	Slujbă de priveghere de toată noaptea
Sâmbătă 01.08	07 ⁰⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie; Parastas pentru cei adormiți
Duminică 02.08	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 9-a după Rusalii (Potolirea furtunii) Utrenia, Sfânta Liturghie

mănăstiri ridicate în cinstea ei, dar și multe icoane făcătoare de minuni. Un paraclis în cinstea Sfântei Irina a fost ridicat pe Muntele Olimp, la Mănăstirea Sf. Efrem Sirul, iar lângă el maicile au plantat o tuia, în amintirea chiparoșilor care s-au închinat sfintei. Fără ca nimeni să altoiască tuia, aceasta s-a transformat în măr fructifer, iar maicile împart aceste mere pelerinilor, ca fructe binecuvântate ale Sfintei Irina. În unele parohii, se obișnuiește ca în ziua prăznuirii Sfintei Irina din Hrisovalant să se binecuvânteze mere, care mai apoi sunt împărțite credincioșilor.

În România, Sfânta Irina este cinstită mai ales la Mănăstirea Dionisie Exiguul (jud. Constanța).

Sfânta face multe minuni și azi. Este chemată în rugăciune de familiile care nu pot avea copii, dar și atunci când cineva este grav bolnav. ●

Maria Buleu